

solutum sit, ortumque canis præuij nuncupati antecedant, quia Aquilones sunt, merito post eum Auster spirat, quandoquidem assignari necesse est, idque Austris fieri orientibus. Huic autem verbo cum assignari dicimus, subiecta notio est, aëre insigniter commutari, & quidem mutari statuum omnia genera in ventos aduersos, aut dextros solent. Quod cum Aquilo non transeat in latus dextrum, reliquum est ut in aduersum, hoc est, ut in Austrum transeat. Quintam dies post brumam quintus decimus, Austrum præ se fert, ed quod bruma initium quoddam est, moueturque à Sole is potissimum aër, qui bruma vicinus est: Solem autem tunc ad Austrum vergere certum est. Ut igitur cum ortum perreptat, fatus excitat Subsolanos, ita cum meridiem adit, Austros euocat. Nec tamen statim à bruma id facit, quoniam breuissimas tunc agit distan-
tias: sed quintodecimo, quia tempus id modicè se habeat ad primam discessus sensionem. Totum enim id tempus, pars conspicua est. 14. Qua de causa Orionis exortu dies maximè varient, flatisque importuni moueantur? An quoniam in mutatione varia maximè omnia sunt, que non uno, certoque tempore, moue de-
scribuntur. Atqui oritur Orion ineunte autumno, occidit hyeme. Ergo quia non uno tempore constat, sed alio incipit, alio cessat, fatus etiam in constantes esse ne-
cessit, utpote cum ancipiti conditione proueniant, quos sibi tempus vtrunque fortitum est. Et quidem difficulter esse Ori-
onem & cum oritur, & cum occidit, ex-
temporis varietate recte affirmant. Tur-
bulentum enim, atque inæquabilem esse necessum est. 15. Cur Aquilo nocte ex-
orsus die tercia cessat? Vtrum quia ex par-
vo, imbecillique initio prodit: tertius au-
tem dies decretorius est. An quoniam v-
niuersus modo evanescat, id est, procella-
rum, & nubibus excusorum statuum fundi-
tur, idcirco compendio cessat. 16. Cur plurimi aquilones spirant? An quoniam pars orbis terra habitata Septentrionibus subdita, est eminentior, & extra solsti-
cium posita, & niuis plena: quæ nix
montibus nonnullis nunquam deest. Cūm igitur concreti humores tabescunt,
fatus magna ex parte oriuntur: is autem Aquilo est, qui à Septentrionibus mittitur. 17. Cur Austri hyeme, atque ineun-
te vere, atque autumno cessante spirare soleant, vndabundisque sint, & contor-
nuosi, atque Africæ non minus frigidi,

A metacēdij, περὶ κινήσις τῆς αἰρόσφρουμ πτῶ-
σιν ὃν τες Βορέας, εἰκότως μὲν κινά νότος πνέει.
ἔπειδη διπλούσινεις μὲν, διπλέλουσιν ἢ τοῖς
ἄστροις τὸ διπλομετρίειν θέτι, μετὰ Σολώνη
άρεγγος ποιεῖται μεταβολής εἰς πνέα ταῖς τοῦ ε-
ναυγάνως ἢ τοῦ θετικὴς διξιά αἰρέμενοι τὰ πνύμα-
τα. ἐπειδὴ δέ Βορέας εἰς τοῦ διπλομετρίος με-
ταβολής, εἴη διπλή λοιπὸν εἰς νότον μετα-
βολής. Τοῖς δὲ καὶ ἡ μὲν τὰς χειμερινὰς Θε-
παὶς πανταχοῦ κατένοτος, διὰ τὰς μὲν
Θεπαὶς αρχήν πνέει, κατέν δὲ τοὺς κατ' αὐ-
τοὺς μετάλιτταί αἴρεται τὸν ήλιον, ἐπὶ δὲ ἐν τα-
πεταις τοῖς Θεπαὶς πνός νότον. καθάδρῳ οὐκ
καὶ τὰ διπλά αιατολῆς κινέσιν, απηλισταὶ αἴ-
ρεμενοις ἔχειν οὕτω καὶ τὰ διπλά μεσομετρίας
κινέν, νότον εἰσάρει. ἐπειδὴ δὲ θετικὴς Θε-
παὶς ποιεῖ νότον, διεκ τὸ βεβαχυτάς ποιεί-
δει ταὶς μετασέσθεσι τοῦ αἰλλά τοῦ πε-
τεκαρδικότητη, διὰ τὸ τὸν χερόν τοντον συμ-
μέτησας ἔχειν τὴν καὶ τὴν μετάστασιν περούτη
φυτασίᾳ. ὅλου γάρ δέ μερος διπλομετρίος
οἱ ειρηνικοὶ χερόν. ιγ. Διατὰ δὲ διπλά Σείριον γά-
νονται αἴρονται μετάλιττα αἵματερα, καὶ αἷμασίδε
τῷ πεντετονταν; οὐ δέ εἰ μεταβολή αἱ ποι-
ταὶ αἰρετεῖς μετάλιττα; οὐδὲ οἱ Λειψίων αιατέλαι
μερὶς αρχῆς ὀπόρες, διεκτείνει τὸ θερμόν. οὐδὲ
διὰ τὸ μάτια καθεισάνται μίαν φύσα, δικά τε
μερὶς γένεσται, τὸν δὲ παιεῖται, διὰ ταῦτα ἀ-
νάγκη καὶ τὰ πνύματα αἰρετάσπι. Εἰ διὰ τό
τοι παμφοτερίζειν τὰ δέξια ἄνετοτεράς. καὶ κα-
λεπός δὲ λέγεται καὶ διώσαν καὶ αιατέλαιον ὁ
Σείριον, διὰ τοὺς ἀσερεῖστας τῆς αἴρεσις. αἰλλά γηπ
γό ταρεχαράδην δέ καὶ αἰθριαλόν. ιδία διατὰ τό
οἱ τυπτερινοὶ βορέας, πεπτεῖς λίγος πότερον
εἰς διπλά μεμένες καὶ ἀδενοῖς αρχής; οὐ τέττα δέ
κρίσιμος. οὐ δέ αἰθρός οὐκ εἰκότις, ὁπερός τοῦ
ἐκνεφιῶν; ταχέστατος δέ τοῦ πνέου. ιδία τοῦ
Βορέας πλεῖστοι πέντεστοι μὲν αἴρεμον; δέ διὰ τό
πορὸς τούτη την οἰκουμένην τοῦ πόπια ἵσσο-
ντες ὄντες οὐκέτι φύσις, καὶ ἔξω Θεπαὶς, καὶ πλη-
ρεῖ χερόν, οὐ οὐδέποτε ἔντα δρόν, λείπεται τό
πολὺ οὖν, οὐχι μενεμένων τῷ πεπιγότων, πολ-
λάκις πνύματα γίνεται. τέττα δέ δέκτη βορέας, τό
τοι τῷ διπλῷ τῆς αἴρετου τόπου πνύματα.
ιδία τοῖς οὖν πέντεστοι μὲν [τοῖς] χειμερι-
νοῖς καὶ τοῖς αρχαῖοῖς, καὶ μεταποιεῖται λί-
γοντος εἰσὶ δέ [κατι] κυματοειδῆς καὶ συνε-
γραμμένος, καὶ τοῖς εἰς Λεβάνην ὄμοιος φυχεῖ,
ιας οὐ